

JEDNA

metafora

VELKÁ

LEŽ

NOVÝ PŘÍPAD
PRO ELLERY HATHAWAYOVOU
A AGENTA REEDA MARKHAMA

JOANNA
SCHAFFHAUSEN

Když agent FBI Reed Markham odhalí nové skutečnosti o čtyřicet let staré vraždě své matky, otřese to základy všeho, co věděl o svém původu i adoptivní rodině. Jediný, komu může věřit, je suspendovaná policistka Ellery Hathawayová. Společně se pouští do pátrání po vrahovi, který se celou dobu skrývá všem na očích. A rozhodně se teď nehodlá vzdát.

Joanna Schaffhausen

JEDNA VELKÁ LEŽ

Od stejné autorky dosud vyšlo:

Noc, kdy zmizela Bea Nesbitová

Bez smilování

Joanna Schaffhausen

JEDNA VELKÁ LEŽ

Přeložil Boleslav Ryljak

Upozornění pro čtenáře a uživatele této knihy

Všechna práva vyhrazena. Žádná část této tištěné či elektronické knihy nesmí být reprodukována a šířena v papírové, elektronické či jiné podobě bez předchozího písemného souhlasu nakladatele. Neoprávněné užití této knihy bude trestně stíháno.

Tato kniha je fikce. Jména, postavy, místa i události jsou dílem autorčiny obrazotvornosti. Jakákoli případná podobnost se skutečnými živými či zemřelými osobami a se skutečnými událostmi či místy děje je zcela náhodná.

ALL THE BEST LIES © 2020 by Joanna Schaffhausen
Published by arrangement with St. Martin's Press
Translation © Boleslav Ryljak, 2020
Czech edition © Grada Publishing, a. s., 2020

All rights reserved

ISBN 978-80-7625-452-7 (ePub)

ISBN 978-80-7625-451-0 (pdf)

ISBN 978-80-7625-087-1 (print)

Věnováno Garrettovi,
který viděl mé jizvy a bylo mu to jedno.

Miluji tě o to víc.

Poděkování

Vydat knihu není jednoduchá záležitost. Vlastně to chce celou vesnici lidí a já jsem ráda, že moje dědina má tak inteligentní, zábavné a bystré občany. Jako vždy bych ráda poděkovala skvělým lidem v Minotauru, zejména mé kritické, ale nápadité editorce Daniele Rappové, která mě chrání před mými vlastními chybami. Tato kniha je díky ní mnohem čtivější. Pokud jste o této knize slyšeli, nebo ji dokonce někde našli, tak je to s největší pravděpodobností zásluha tvrdé práce Kayly Janasové a Danielle Prielippové. Je to kreativní a úžasná dvojka!

Děkuji také své skvělé agentce Jill Marsalové za její neutuchající moudra, rady a podporu.

Rovněž jsem velmi vděčná za iniciativu #TeamBump, za zpětnou vazbu a povzbuzení. Vaše snaha mi pomáhá zachovat chladnou hlavu i v tomto někdy šíleném oboru. Katie Bradleyová, Stacie Brooksová, Ethan Cusick, Rayshell Reddick Daniels, Jason Grenier, Suzanne Hollidayová, Shannon Howlová, Michelle Kieferová, Rebecca Gullotti LeBlancová, Robbie McGraw, Jill Svihovcová, Dawn Volkartová, Amanda Wildeová a Paula Woolmanová – děkuji vám!

Ráda bych vyjádřila své díky několika talentovaným spisovatelům, kteří mi s touto knihou pomáhali. Elisa-

beth Eloová, Hallie Ephronová a Hanku Phillippi Ryane, jsem vděčná za vaše rady a vaše přátelství.

Jako vždy musím samozřejmě poděkovat své báječné rodině, zejména Brianovi a Stephanii Schaffhausеноvým a Larrymu a Cherry Rooneyovým, za jejich lásku a podporu. Zvláštní poděkování pak patří mé sestřenici a parťačce Loni Rooneyové, která je ochotná si se mnou povídat o sériových vraždách a je kdykoliv k dispozici pro konzultace španělštiny.

A závěrem díky dvěma nebojácným lidem, kteří mě musejí snášet ve dne v noci: můj drahý manžel Garrett, který si vždy ochotně vyslechne všechny moje příběhy, i když je už slyšel stokrát, a naše dcera Eleanor, která při mých propagačních akcích projevuje větší nadšení než většina devítiletých, které znám. Čestné uznání patří i našemu psovi Winstonovi, který mi sice vůbec nepomáhá s psaním, jelikož mi nejradši pořád sedí na klíně, ale srší dobrou náladou a poskytuje perfektní předlohu pro postavu baseta Bumpa.

Las Vegas, 1974

Camilla Floresová byla odjakživa ve špatný čas na špatném místě. Všechno to začalo dnem, kdy se narodila v Portoriku o šest týdnů dříve, než měla a než její matka stačila přeplout oceán a přistát u amerických břehů. Kdyby tehdy Cammie ještě pár dní vydržela, měla by dneska stejná práva jako všichni okolo a nikdo by na ni nezíral skrz prsty. Místo toho si ale musela osmnáct let počkat a zkusit štěstí v Americe na vlastní pěst. Její štěstí se ale od příjezdu do Las Vegas omezilo na omšelý byt se „zahrádkou“ a výhledem na pár vybledlých skal a otlučených hliníkových popelnic, zrezivělý elektrický sporák, který fungoval jen na jedné straně, a staré auto s rozbitým alternátorem. Na účtu měla všehovšudy dvadvacet dolarů a oprava auta stála téměř sto. Tentokrát se na ni ale možná usmálo štěstí.

„Vážně jim nebude vadit, že tam půjdu místo tebe?“ zeptala se Angely, zatímco se soukala do těsné sukně zdobené zlatými třpytkami.

Na posteli na druhé straně pokoje se Angie na chvíli přestala třást a pohledem sjela Cammie od hlavy až k nohám na vysokých podpatcích. „Děláš si srandu? Podívej se na sebe. Tvůj zadek bych chtěla mít. Navíc si toho nejspíš ani nevšimnou. Víš, jak to je – jedna Mexičanka jako druhá.“

Cammie se vděčně podívala do velkého zrcadla a setkávala se pohledem s Angie. Musela se pousmát. Ani zima a vysoká horečka nedokázaly její kamarádku připravit o kousavý smysl pro humor. Přestože se Cammie narodila v Portoriku a Angie v Kolumbii, ve Vegas je všichni měli za Mexičanky. Výjimkou nebyl ani Crocker, jejich slizký domácí, který je pod záminkou všelijakých domácích prací špehoval pokaždé, když se chtěly opalovat. Neustále si je navzájem pletl, ale bylo mu to jedno. „Jedna Mexičanka jako druhá,“ říkával.

Cammie si rozetřela podklad a oční stíny, jako by se jednalo o válečné zbarvení a ona se chystala do bitvy. Kombinace falešných řas, rudé tvářenky a výrazného účesu způsobila, že vypadala jako prvotřídní šlapka. Když si to uvědomila, v duchu poděkovala Bohu, že ji teď nevidí její matka. Nepoznala by ji. Nejspíše by ji nepoznaly ani její kamarádky z bistra u Howarda Johnsona, kde pracovala. O to ale koneckonců šlo. Dnes večer totiž neměla být Cammie. Bude Angie – a vydělá si tři sta dolarů.

Při té myšlence ji přepadl nával vzrušení. „Zopakuj mi to ještě naposled,“ promluvila k odrazu své kamarádky v zrcadle. Přitom pocítila, jak se jí chvějí ramena.

Angie si odkašlala. Její sípavý chrapták dělal Cammie starosti. Možná by něco z těch peněz, co si dneska vydělá, měla dát Angie na doktora. „Půjdeš do pokoje 611,“ řekla Angie ležící na hromadě polštářů. „Zaklepeš na dveře. Mark a ti ostatní už tam na tebe budou čekat. Už je po desáté, takže nejspíš budou pořádně připití. Prostě si pusť nějakou písničku a zatančí jim v prádle nebo se jim zavřít na klíně. Za to si rádi připlatí.“

Cammie na vteřinu zaváhala. „Ale to je všechno, že jo? Nemusím přitom být úplně nahá nebo třeba...“ ra-

ději to nedořekla a nechala tu nechutnou část viset ve vzduchu.

Angie zvedla hlavu. „To víš, že ne, Cammie! Proboha, co si o mě myslíš? Jsem tanečnice, ne šlapka. Maximálně tě plácnou po zadku. Mark ví, co si můžou dovolit. Už jsem to pro něj dělala mockrát.“

„Skvělý. Aspoň někdo bude vědět, co má dělat,“ zamumlala Cammie a zatahala si za krátkou sukni. Jako by na tom snad záleželo, když ji za chvíli stejně bude muset sundat.

„Pomalu bys měla jít.“

V tu chvíli se z venku ozvalo zatroubení, taxík byl tady. Cammie si otřela vlhké dlaně a ještě naposledy se zadívala do zrcadla. Pozvedla bradu a dodala si sebevědomí, které tak zoufale potřebovala. *To zvládneš, chica*, uklidnila se v duchu. Za dvě hodiny bude po všem a ona bude mít v kapse tři sta dolarů. „Dobře se vyspi,“ rozloučila se s Angie a přikryla ji dekou. Angie se v polospánku jen spokojeně zavrtěla.

Cammie nastoupila do čekajícího taxíku a poručila řidiči, aby ji odvezl k hotelu MGM Grand, novému klenotu zdobícímu hlavní bulvár v Las Vegas. Cammie se při pomýšlení na všechnen ten luxus trochu zvedl žaludek. Když se před deseti lety otevíral Caesars, zdálo se, že dalším nóbl hotelům ve městě odzvonilo. Nově otevřený MGM Grand se ale teď tyčil nad vším ostatním a se svými nechutně luxusními apartmány a pyramidovým vchodem v samém středu hlavního lasvegaského bulváru byl místem setkávání smetánky z celého světa. Když o chvíli později vstupovala do oslnivě přepychové haly, připadala si jako filmová hvězda. Křišťálové lustry visící ze stropů doplňovaly zářivě bílé sochy a celá sce-

nérie jí připadala téměř nereálná. Přisahalaby, že jsou ve vzduchu cítit peníze.

Když dorazila ke dveřím s číslem 611, odhodlaně se usmívala. „No konečně,“ prohodil muž, který jí otevřel dveře. Podle Angie měl Mark být asi padesátiletý bankéř s brýlemi a pivním pupkem, ale tohle byl někdo na první pohled mladší. Neznámý muž měl na sobě světle modrý oblek a zápěstí mu zdobily rolexky. „Pojď dál, zlato.“

Při pohledu na hladový výraz v jeho očích se její úsměv vytratil. Než se však stačila vzpamatovat, muž ji zatáhl přes práh dovnitř.

„Pánové,“ zvolal zpoza ní, „pojďme to rozjet!“

Cammie vzhledla a ztuhla. Naproti ní stálo šest mužů, každý jiný, ale všichni upírali oči jen na ni. Pokoj okolo vypadal přesně tak, jak si představovala. Podél oken visely bohatě zdobené závěsy, podlahu zakrýval hustý tkaný koberec a kolem stolů byly rozestavěné židle potažené plyšem. V pokoji stála velká televize a na nízkém konferenčním stolku se povalovaly prázdné láhve a zbytky krevetového koktejlu. „Nejste náhodou Mark?“ zeptala se jednoho z mužů, který stál nejbliž.

V tom na holých zádech ucítila něčí dotyk a leknutím povyskočila. „Mark tady není, zlato. Nechal nám tohle apartmá, abychom si užili. Můžeš mi říkat Rob.“

Z posměšných úšklebků ostatních Cammie okamžitě pochopila, že Rob není jeho skutečné jméno. Dokud ale slušně platili, bylo jí to jedno. „Já jsem Angie.“

„Fajn, Angie..., tak se předved!“

Muž přešel k drahému stereu, pustil nějakou muziku a Cammie se dala do práce. Začala se svíjet, vystavovat a svlékat. Vždy se přiblížila těsně na dotek, jen aby se

pak znovu rozplynula. Muži jásalí, sténali a lačně pokřikovali. Bylo jednoduché předstírat, že je někdo jiný, protože ani jeden z nich se jí nedíval do tváře. Pokud jí chtěli vypláznout tři sta babek za to, že na ně bude pár minut kroutit zadkem, proč ne? Tak lehce si tolik peněz v životě nevydělala.

Možná bych měla s Angie dělat na plný úvazek, pomyslela si, když se obratně vyhnula Robově šmátrající ruce.

Zatančila na tři písničky, celkem asi dvacet minut, přesně jak jí nakázala Angie. Když skončila, byla zpočenná a nemohla popadnout dech, na sobě měla jen tanga a průhlednou podprsenku. „Díky,“ prohodila a natáhla se po sukni. „Bylo mi opravdovým potěšením, pánové, ale musím se s vámi rozloučit,“ dodala v naději, že jí rychle zaplatí. O tom, jak si říct o peníze, se Angie nezmínila.

Když spatřila Roba, jak vytahuje peněženku, ulevilo se jí. „Vyprovodím tě ven,“ zamumlal opile a mířil ke dveřím.

Cammie ho následovala, až se spolu ocitli sami ve výklenku chodby kousek ode dveří. Už jen pár metrů a bude po všem.

„Mark mi neřekl, že jsi tak krásná,“ vzdechl Rob a jemně se dotkl se hřbetem dlaně její tváře.

Cammie se přinutila neuhnout. „Díky. Už fakt musím jít...“

Rob se nejistě naklonil dopředu. „Ale no tak... kam spěcháš? Ještě chvilku zůstaň. Užijem si,“ vypustil s dechem nasáklým alkoholem.

„Nemůžu. Omlouvám se, ale...“

„Ale co?“ vydechl a natáhl se, aby ji zezadu objal. „Ty máš ten zadeček, hmm.“

Cammie se ho pokusila odstrčit stranou, ale on ji místo toho přitlačil ke zdi. „Robe,“ řekla a snažila se, aby to

neznělo zoufale. „Jsem v práci. Tancuju na čas, chápeš? Jestli se za chvíli neukážu, šéf mě bude hledat.“

„Jo? Ale jemu jde jen o peníze, nebo ne? Tak tady je máš!“ Z kapsy vytáhl ruličku peněz a vysypal jí je na hlavu. „Co si za to můžu koupit?“

Pak se k ní přitiskl a sáhl jí na ňadro.

„Přestaň!“ zakřičela Cammie v naději, že ji ostatní uslyší přes hudbu ozývající se z vedlejšího pokoje. „Nech mě jít!“

„Za minutku,“ zamumlal a začal jí sahát pod sukni. „Chci tě jen ochutnat, kotě, jen malinko.“

Cammie zavřela oči a křičela z plných plic: „Pomoc! Přestaň!“

„Drž hubu!“ Udeřil ji tak silně, až hlavou narazila do zdi. „Kdyby ses nebránila, už to máš za sebou.“ Cammie sebou trhla a znovu se rozkřičela, ale zdálo se, že její strach ho akorát vzrušuje. Začal se jí sápat po kalhotkách, ale i když prsty drtil její měkká stehna, Cammie se nepřestávala bránit. „Nemlať sebou, sakra!“

„Slez ze mě!“

Vtom uslyšela bušení. Chvíli jí trvalo, než si uvědomila, že to není uvnitř její hlavy. Někdo bušil na dveře. *Díkybohu*, oddechla si. Rob ji pustil a otřel si ústa rukávem. Jakmile otevřel dveře, okamžitě dovnitř vtrhl vysoký, na první pohled našťvaný muž. Ale nebyl našťvaný na ni. Stačil mu jediný pohled na její roztrhanou sukni a na slzy v očích, aby pochopil, co se stalo. Bez váhání popadl Roba pod krkem a přirazil ho ke dveřím skříně. „Co si sakra myslíš, že děláš?“

„N-nic,“ vykoktal ze sebe Rob.

„Jsi v pořádku, zlato?“ obrátil se na ni její zachránce s jižanským přízvukem.

„Nic mi není,“ odpověděla Cammie a sehnula se, aby posbírala peníze, které si vydělala a ještě něco navíc.

„Můžeme zavolat ochranku. Oni si to s ním už vyřídí.“

„Ne, to je dobrý, díky.“ Protáhla se kolem mužů, nohy se jí třáslly. Když se konečně ocitla v bezpečí chodby, vydechla úlevou. „Chci se jen dostat domů.“

Její zachránce pustil Robův krk a prudce ho vrazil zpátky do hotelového pokoje. „Tentokrát máš štěstí. Příště si pro tebe přijdu s bouchačkou.“

Vydal se hotelovou chodbou za ní. Cammie, kterou až doteď svíral strach, se konečně uvolnila a mohla si ho lépe prohlédnout. Měl široká ramena a silné paže, napínající látku košile s vyhrnutými rukávy. V jeho modrých očích se zračily obavy. „Vážně ti nic není?“

Cammie pevně svírala kupu bankovek a zakroutila hlavou. „Jak jsi věděl, co se tam děje?“

„Slyšel jsem tě křičet,“ usmál se muž. „Můj pokoj je hned vedle. Nechceš na chvíli dovnitř, než se vzpamatuješ? Připadáš mi pořád trochu v šoku.“

„To nebude třeba. Raději bych měla...“

Muž zvedl dlaně na znamení kapitulace. „Neboj, nemusíš mít strach. Nic v tom není. Jen jsem ti chtěl nabídnout trochu vody.“

Cammie si přejela rukou po poraněném krku. Bolel ji, celé tělo ji bolelo.

„Mimochodem, jmenuju se Angus Markham,“ představil se muž. Tentokrát Cammie poznala, že mluví pravdu.

„Camilla,“ opáčila. „Cammie.“

„Rád tě poznávám, Cammie. Vážně si nedáš trochu vody?“

„Dala bych si cigaretu,“ vydechla.

Angus se pousmál. „Ty mám taky. Tak pojď.“

Takže se nechala zavést na další apartmá, které vypadalo jako zrcadlový obraz pokoje 611. Místo bylo úhledně uklizené a na koberci ležel jediný pár bot. Přišel jí na pomoc v ponožkách. „Co děláš tady ve městě?“ zeptala se automaticky. Byl to její pracovní návyk – dát se do řeči se zákazníky, zalíbit se jim a zasloužit si větší dýško.

„Jedna akce,“ odpověděl Angus zpoza baru.

Cammie přešla k oknu, kde částečně odhrnuté závěsy odhalovaly zářivá světla kasin pod nimi. Všechno to neustálé blikání bylo téměř hypnotické. Vtom na paži ucítila lehký dotyk. Když se otočila, spatřila Anguse držícího sklenici ledové vody a nezapálenou cigaretu. Počkal, až se napije, a podal jí cigaretu. „Jaká akce?“ chtěla vědět.

Angus se jen usmál a podal jí cigaretu. „Můžu?“ zeptal se a z kalhot vytáhl stříbrný zapalovač, který nejspíše stál tolik, co její týdenní nájem. Přikývla a zasunula si cigaretu mezi rty. Když se naklonil, ucítila vůni santalového dřeva.

„Určitě jsi odněkud z jihu,“ prohodila a vyfoukla kouř.

Angus si taky zapálil cigaretu a zastrčil zapalovač do kapsy. „Jsem z Virginie. A ty? Odkud původně pocházíš...? Ne, počkej, nech mě hádat.“ Se zájmem si ji začal prohlížet, zatímco Cammie čekala na nevyhnutelné zklamání v podobě Mexika. „Portoriko,“ rozhodl se nakonec a důrazně přikývl. „Mám pravdu?“

„Jo,“ přikývla potěšeně. „Jak to víš?“

„Vyznám se v lidech.“ Pak se k ní naklonil a spikleneckým hlasem dodal: „Navíc každý ví, že ty nejhezčí holky jsou z Portorika.“

„Ale přestaň,“ mávla rozpačitě rukou. Tentokrát to nemyslela vážně. Očima sjela k jeho levé ruce. Žádný snubní prsten a nehty vypadaly lépe než ty její. „Pořád jsi mi neřekl, co je to za akci.“

„Vybírám prostředky na kampaň,“ prohodil, když přešel zpět k baru a nalil si drink. „Stará nudná politika. Fakt nechceš něco silnějšího?“

Cammie pohlédla na draze vypadající křišťálovou sklenici s vodou ve své ruce. *Kéž bych takhle mohla pít pořád.* „Možná jeden,“ řekla po chvíli. „Vodku s ledem, jestli máš.“

„Zlato, já tady mám snad všechno,“ odpověděl. Cammie se při zvuku jeho hlasu zachvěla. Když jí donesl novou sklenici, znovu se jí letmo dotkl – nic nevhodného, jen jemné setkání prstů. „Neposadíme se?“ zeptal se a ukázal na gauč.

Posadila se, ale jen na chvíli, říkala si. Mohla předstírat, že to byl její pokoj, že na sobě nemá levnou sukni a v kabelce svazek vlastním tělem vydělané hotovosti. Angus seděl na druhém konci pohovky, tělem se natočil k ní.

„Omlouvám se za toho neandrtálce vedle,“ dodal po chvíli.

Cammie zrudla. „Zapomeň na to. Co se stalo, stalo se.“ Nechtěla, aby si o ní myslel, že je nějaká šlapka. „Víš, já tohle obvykle nedělám. Dneska to bylo poprvé – musela jsem zaskočit za kamarádku. Je nemocná.“

„Možná bys té kamarádce měla říct, ať si najde bezpečnější práci... A co teda děláš?“

Cammie zaváhala, protože byla přesvědčená o tom, že v jeho očích nebude její skutečná práce vypadat o nic lépe. „Servírku.“ Přinutila se k úsměvu. „Můžu ti namíchat pořádný drink,“ ukázala na jeho sklenici. „Vážně, to je to nejmenší, co pro tebe můžu udělat.“

„Díky, ale nemusíš,“ usmál se. „Zůstaň v klidu sedět a raději mi řekni, kde jsi přišla k takové výbavě.“

Podívala se na svou hrud', jeho pohled sledoval ten její.

„Myslím ten křik,“ vysvětlil se smíchem. „Nejspíš tě slyšeli až v Texasu.“

„Ach,“ vydechla a znovu se začervenala. „Takhle jsi to myslel. Víš, odjakživa jsem chtěla být zpěvačkou...,“ Cammie se rozpovídala, po chvíli se dostala až ke svému dětství, životu na Floridě i k tomu, jak její matka zemřela na rakovinu vaječníků a jak se s její smrtí vypařily všechny naděje a sny. Angus ji ani jednou nepřerušil. Sledoval její tvář, ne prsa. Cítila, jak se přibližuje, až sama sebe spatřila v odrazu jeho nekonečně modrých očí. „Kdo jsi?“ zamumlala, když natáhla ruku, aby se dotkla jeho tváře.

„Jednoho dne budu vládnout světu,“ řekl Angus s upřeným pohledem. „Ale dneska jsem jenom tvůj.“

Později, když jí jeho velká ruka vklouzla pod sukni a sunula se okolo modřin až k místu, kde začínaly a končily její kalhotky, Cammie ho nezastavila. Jakýkoliv protest zemřel s jeho polibkem na jejích rtech. Takhle to pro ni bylo koneckonců jednodušší – uvěřit, že to celé byl její nápad.

Holohlavý vyšetřovatel se šišatou lebkou se upřeně zadíval na Reeda. „Agente Markhame, když paní Hathawayová usmrtila oběť, nacházeli jste se vedle ní. Jak blízko od oběti jste stál?“ zeptal se ho a upřeně se na něj zadíval přes obroučky brýlí.

Jak blízko Reed stál? Dost blízko na to, aby stále cítil střelný prach. Všichni seděli okolo konferenčního stolu v uzavřené místnosti bez oken uprostřed mrazivého bostonského února, ale všechny otázky zatahly Reeda v mysli zpátky na farmu. Téměř cítil vlhkost ve vzduchu, třísky v dlaních, zatímco William Willett ležel mrtvý u jeho nohou.

„V těsné blízkosti,“ odpověděl Reed a narovnal se. „Jen bych rád zmínil, že pan Willett, ta vaše oběť, se mě pokusil zavraždit.“

Policejní komisař si odkašlal a Reedův vyšetřovatel sevřel rty. „Ano, díky za připomenutí. Vaše prohlášení jsme tady četli všichni.“

„Tak proč se mě na tohle všechno znovu ptáte?“

„Abychom si ujasnili souvislosti. Než učiníme jakýkoli závěr, chceme se ujistit, že plně chápeme jednání paní Hathawayové.“

Reed pohlédl na Ellery, sedící na židli vedle svého odborového zástupce. Působila nezaujatě, možná i trochu

otráveně, přestože jí v podstatě šlo o kariéru. „Už jen to, že jsme tady všichni, o něčem vypovídá,“ poznamenal Reed, zatímco si Ellery prohlížela své nehty. Byla to jediná žena v místnosti, uvědomil si, když si prohlížel zamračené tváře členů dozorčí rady pro střelbu a vnitřní záležitosti, mužů s tvrdými rysy a odznaky na obleku. „A pokud jde o souvislosti...,“ sáhl do svého kufříku a vytáhl pečlivě připravené lesklé fotografie z místa činu z minulého léta. Stůl zaplavily kusy mrtvých těl nebo alespoň to, co z nich zbylo. „Tady... učiňte si závěr.“

„Agente Markhame...“

„Jen poukazuji na souvislosti,“ odsekl Reed ostře. „Proto jsem přece tady. Vy se s takovými lidmi možná často nesetkáváte, možná dokonce nikdy předtím, ale já ano. Postavil jsem na tom svou kariéru, což ostatně dobře víte, takže neberte prosím moje slova na lehkou váhu. Willett byl zabiják. Zavraždil čtyři lidi a jen náhodou nezabil někoho dalšího. Kdyby se to ale stalo, kdyby pátrací týmy dorazily na místo jen o chvíli později, tak bychom tady teď řešili úplně jiný případ – strážník Hathawayová by byla obětí a hrdinkou, která na vlastní pěst odhalila sériového vraha, který se nám všem roky skrýval přímo pod nosem, přestože na něj opakovaně upozorňovala své nadřízené.“

Ellery se naklonila dopředu a poprvé za celou dobu výslechu projevila známku pozornosti. Možná se dokonce usmála. Plešatou hlavu vyšetřovatele z vnitřních záležitostí zbarvil živý odstín růžové. „A ona ho zastavila,“ odsekl příkře, „a za to jsme jí vděční. Také ho ovšem střelila do hlavy pod úhlem, který naznačuje, že byl v té době na zemi.“

„Jak jsem už říkal, došlo k fyzickému souboji.“

„Takže mohla klidně zastřelit vás.“ Slova z něj vyletěla jako kulky z hlavně. „O to tady jde, pane Markhame. Nikdo nemluví o obvinění, nikdo přece nechce paní Hathawayovou potrestat. Musíme se ale ujistit, že je způsobilá ke službě, že je na ni spolehnutí a že při budoucích vyšetřováních nebude představovat riziko pro sebe ani pro nikoho jiného.“

Ellery se zadívala jeho směrem. Reed otevřel ústa k námitce, ale vyšetřovatel ho předběhl zvednutím ruky.

„Celé toto přezkoumání probíhá také kvůli ochraně paní Hathawayové,“ pokračoval. „Stejně tak ale musíme myslet na občany, které přísahala chránit. Pokud nezvládá požadavky své práce, možná by pro ni bylo lepší poohlédnout se po jiném zaměstnání.“

Jeho slova těžce visela ve vzduchu. Muži se otočili k Ellery, která vytrvale hleděla na zeď před sebou. Reedovi bylo jasné, že je asi dvě minuty od toho, aby je všechny poslala do háje a řekla jim, kam přesně si tu práci můžou strčit. To byl ostatně částečně důvod jeho přítomnosti tady – aby ji zachránil před ní samotnou. Doufal, že ona pro něj pak na oplátku udělá totéž.

Začal se přehrabovat ve fotografiích na stole, dokud nenašel ty z minulého léta, na kterých byly všechny oběti ještě v celku. „Všichni tito lidé zemřeli,“ řekl pomalu, „protože policii ve Woodbury trvalo víc než tři roky, než vůbec připustili, že v jejich okrsku řádí sériový vrah. Ellery na to přitom upozorňovala v době, kdy několik z těchto lidí bylo stále ještě naživu.“ Pak vytáhl fotografie s usměvavými tvářemi obětí a ukázal je všem okolo. „Podle mě svou práci zvládá dobře. Zajímalo by mě, jestli budete vyšetřovat i všechny policisty, kteří ji ignorovali. Možná byste měli zvážit, jestli to náhodou

nejsou oni, kdo se nedokáže vyrovnat s požadavky policejní práce.“

Nikoho nepřekvapilo, když byl Reed po tomhle výstupu propuštěn z výslechu a vykázán na chodbu. Stejně se potloukal okolo, jako školák, co čeká v šatně na spolužačku. Když bylo po všem, jako první z místnosti vyšli muži, zabraní sami do sebe. Vypadalo to, že si Reeda vůbec nevšimli. Pak se ve dveřích konečně objevila Ellery. Okamžitě ho spatřila. Rozhlédla se po prázdné chodbě a pomalu zamířila k němu. „Víš,“ řekla, „mohls prostě jen poslat dopis se svým prohlášením.“

Reed zamyšleně naklonil hlavu. „Dopis by neměl stejný účinek. Jak to dopadlo?“

Ellery pokrčila rameny. „Dneska to bylo jen o porovnání faktů. Ještě se sejdou, aby rozhodli. Myslím, že to chtějí co nejvíc natáhnout, aby lidi zapomněli, co se stalo.“

„Aha. Tak to hodně štěstí.“

Ellery zastrčila ruce do kapes a očima sjela dolů ke kufru u Reedových nohou. „Míříš zpátky na letiště?“

„Teď ještě ne. Napadlo mě, jestli bys nechtěla zajít na večeri.“

„S tebou?“ opáčila. Zaváhala přitom dostatečně dlouho na to, aby Reed pochopil, že to podělal. Neodpověděl jí na poslední zprávy ani na e-maily, ale i proto byl teď v Bostonu – aby jí to vysvětlil. Problém byl v tom, že to zatím nedokázal vysvětlit ani sám sobě a vůbec netušil, jak začít.

„Jo, se mnou. Jen my dva, nikdo jiný.“

Ellery ho přejela mrazivým pohledem. „Pokud si dobře vzpomínám, naposledy to tak úplně nevyšlo.“

Při vzpomínce na své ruce na jejím těle Reedem projel nával vzrušení. Přes všechny intenzivní žár mezi nimi

neviděl, že se blíží konec. „Tentokrát by to bylo jiné,“ namítl.

Ellery stáhla rty a zatvářila se zklamaně. Reed natáhl ruku, aby se jí dotkl, ale zastavil se, když si všiml, jak ztuhla. „Já... víš, vlastně bych potřeboval tvou pomoc. Jde o jeden případ.“

Ellery si pobaveně odfrkla. „Chceš moji radu? Ohledně případu? Copak jsi je neslyšel? Podle všeho jsem nezpůsobilá ke službě.“

„O tom já nic nevím.“ Okatě si ji celou prohlédl, její dlouhé nohy, plné boky a hustou spleť tmavých vlasů. Byl tady sice pracovně, ale to přece ještě neznamenalo, že by se nemohl trochu pokochat. „Podle mě vypadáš víc než způsobile.“

Ellery ho plácla přes rameno. „Tak fajn, půjdu. Ale tentokrát zvu já tebe.“

Šli k ní domů, do staré slévárenské budovy přeměněné na moderní byty s vysokými stropy, velkými okny a žádnými uložitelnými prostory. Reed tam na gauči před pár měsíci strávil nějakou dobu, takže se u ní cítil jako doma, hned jak vstoupil do dveří. Přivítal ho i její třicetkilový psí mazlíček Bump. „No jo, ahoj,“ pozdravil se s ním Reed, zatímco se snažil vyhnout uslintanému pozdravu. Baset začal svým velkým čenichem nadšeně rejdit okolo Reedových italských kožených bot a Ellery to všechno s úsměvem sledovala.

„Chyběls mu,“ řekla. „Minule jsi tady nechal ponožku a on ji pak tři týdny nepustil.“

„A já jsem si říkal, kde jsem ji ztratil.“

„Někde tady bude. Můžeš si ji vzít.“

Reed se zašklebil. „To je dobrý. Může si ji nechat.“

Ellery se natáhla dolů a připnula psovi vodítko. „Mu-

sím ho jít vyvenčit. Jestli chceš, můžeš mezitím objednat pizzu – číslo je na ledničce.“

Za jiných okolností by Reed něco uvařil sám, ale vzhledem k psychickému rozpoložení by to nejspíš skončilo uříznutým prstem. Raději tedy objednal pizzu a nervózně přecházel po místnosti, zatímco z okna vyhlížel Ellery. Když z ulice zachytila jeho pohled, zachumlala se do kožené bundy a otočila se. Reed se podvědomě usmál a položil ruku na studené sklo. Ellery si mohla ve snaze uniknout své minulosti změnit jméno, barvu vlasů, nebo se dokonce přestěhovat tři tisíce kilometrů od domova, ale přes to všechno stejně nedokázala být nikým jiným než sama sebou. Poznal by ji kdekoli.

„Boston?“ všimla si jeho bývalá manželka Sarit, když u něj vyzvedávala jejich šestiletou dceru Tulu. „Zase jedeš za tou holkou?“

V jejích očích byla Ellery stále ta otřesená čtrnáctiletá dívka z jejich bestselleru, kterou Reed coby nováček u policejního sboru zachránil ze spárů sériového vraha. „Je to jinak, než si myslíš,“ opáčil Reed.

Sarit, která po jejich rozvodu mezitím navázala vážný vztah s otcem jedné z Tuliných spolužaček, se krátce odmlčela. „Na tom, co si myslím, přece nezáleží, Reede. Co děláš nebo s kým spíš, není moje starost.“

„Ale...?“ Reed si dal ruce v bok v očekávání toho, co chtěla říct doopravdy.

„Ale kdykoliv se s ní vidíš, někdo na tebe střílí. Není náhodou stále mimo službu? Protože je nestabilní?“

„Ellery mi zachránila život.“

„Já vím. A ty zase jí. Možná je nejvyšší čas s tím přestat.“

Ellery byla zpátky asi za dvacet minut a prásknutí dveří a prudký závan chladného vzduchu vytrhl Reeda ze

zamyšlení. Bump ťukal drápky do podlahy, zatímco běžel znovu přivítat Reeda, jako by ho neviděl celé roky. Ellery stála rozcuchaná ve dveřích, utopená v nafialovém stínu a ve své kožené bundě a vysokých botách vypadala jako padlý anděl. „Provedla bych tě, ale už to tady musíš znát nazpaměť.“

„To je fakt,“ odpověděl Reed a zadíval se vděčně na gauč, na kterém strávil několik nocí, když se Ellery loni v prosinci rozhodla pátrat po sériovém násilníkovi na vlastní pěst, přestože byla postavená mimo službu.

„Ten si klidně můžeš nechat. Tohohle gauče už mám plné zuby. Bump by na něm nejradši ležel celý den, ale pro mě je to spíš vězení.“

Když pes uslyšel své jméno, dotlačil do obývacího pokoje svou misku a okatě ji nechal u Reedových nohou, načež v očekávání vzhlédl a hlasitě zaštekál. „Já pro tebe nic nemám, leda tak sušenky z letadla,“ pronesl Reed a prohledával si kapsy.

Ellery zvedla misku a zamířila ke granulím. „Tak co, řekneš mi konečně, proč jsi tady? S čím chceš pomoci?“ prohodila přes rameno.

Vtom zazvonil zvonek. Pizza. Reed pohlédl na svůj kufřík. Ta mrtvá žena uvnitř už je pryč víc než čtyřicet let, hodinu navíc snad vydrží. „Pojďme se nejdřív najíst.“

Jedli usazení na vysokých stoličkách u kuchyňského ostrůvku, místnost osvětlovaly pouze závěsné lampy. Záře světel dotvářela intimní atmosféru. „Co budeš dělat, jestli tě vyhodí?“ zeptal se Reed, zatímco jim dolíval tmavě červený merlot.

„Nemám tušení. Možná se přestěhuju do Saskatchewanu a budu chovat vydry.“

Reed se zamračil. „V Saskatchewanu žijí vydry?“

„Kdybych se tam přestěhovala, byl by to vydrí ráj.“

„Myslím, že tě nevyhodí. Není důvod myslet na život v divočině.“

Ellery pokrčila rameny a usrkla víno. „Pak dám možná výpověď sama. Bylo by fajn jim ukázat, co si o nich doopravdy myslím po všech těch sračkách, kterými mě protáhli. A co ty? Pořád čekáš na to povýšení?“

„Vlastně už ne,“ připustil a opřel se do židle. „McGreevy v lednu odešel do předčasného důchodu, takže jednotce teď velím já, ačkoliv to zatím není oficiální. Chtěl jí postupovat podle protokolu, takže ještě budu muset projít pohovorem kvůli místu, které už vlastně mám.“

„Páni, gratuluju. Určitě tě vyberou.“

Reed sklopil hlavu. Na jednu stranu si tím byl jistý, ale fakt byl ten, že to byl právě on a Ellery, kdo McGreevyho přinutili odstoupit. No a pak tu ještě bylo jeho současné dilema. Jestli se rozhodne jednat, bude si muset pospíšet, jinak ztratí příležitost. „Jako velitel jednotky si můžu vybírat případy,“ řekl pomalu.

„Aha,“ prohodila Ellery s uspokojením v hlase. „Takže mi konečně řekneš, o co jde...“

Reed se natáhl pro svůj kufřík a položil ho na ostůvek. „Jsi jediná, s kým o tom můžu mluvit. Za chvíli to pochopíš.“ Když bral složku do ruky, cítil, jak mu buší srdce. Ještě pořád to bylo jen jeho tajemství, ale jakmile se jí svěří, celá ta věc bude najednou skutečná. Už to nebude moct vzít zpět. Vytáhl tři černobílé fotografie a položil je před sebe. Všechny ukazovaly totéž – označené místo činu a zkrvavenou, znetvořenou mladou ženu na podlaze. Tvář měla rozbitou k nepoznání a z hrudi jí trčel nůž. „Tohle je Camilla Floresová,“ vysvětlil, „někdo se 11. prosince 1975 vloupal do jejího bytu v Las Vegas

a ubodal ji k smrti. Ať už to byl kdokoli, došlo mezi nimi ke rvačce – krev byla po celém bytě a koroner napočítal víc než dvacet ran nožem.“

Ellery uchopila nejbližší z fotek, aby si ji lépe prohlédla. „To je strašné,“ vydechla tiše.

Reed vytáhl další fotku. „Tělo našla její sousedka a kamarádka Angela Riverová. Policie našla u předních dveří stereo, šperkovnici a spoustu alb, z čehož usoudila, že Camilla musela přijít domů a překvapit zloděje. To ale podle mě není pravda.“

„Proč myslíš?“ Ellery stále zamračeně hleděla na fotografie a seřazovala je vedle sebe jako tarotové karty.

„Zprvce měla na ruce pěkně drahé hodinky, na někoho, kdo žil jako ona... Vidíš, tady na levém zápěstí? Proč si je zloděj nevzal? A na kuchyňském pultu leží její kabelka.“ Poklepal prstem na fotografii, aby ukázal na nenápadnou bílou koženou tašku, povalující se mezi hromadou ostatních věcí. Camilla Floresová si na úklid příliš nepotrpěla. „Kabelka je snadná kořist. Zloděj ji mohl sebrat cestou ke dveřím.“

„Asi po té vraždě zpanikařil a vůbec ho to nenapadlo.“

„Takovou teorii měla i policie,“ přikývl Reed a dvakrát si odkašlal ve snaze zmírnit nervozitu. „Místní detektivové se to sice snažili všelijak prokázat, ale nikdy se jim to nepodařilo. A hlavně bylo na místě činu ještě něco neobvyklého. V době vraždy spalo ve vedlejším pokoji Camillino čtyřměsíční dítě. Jak se tam ten kluk dostal, když Camilla vešla dovnitř a překvapila zloděje?“

„Dítě?“ zašeptala Ellery a přitom si nepřestávala prohlížet jednu z fotek. Pak zvedla hlavu a s očima rozšířenými údivem dodala: „Ta žena byla tvoje matka – to ty jsi byl to dítě!“

Reed svěsil hlavu a mlčky tak přiznal pravdu, kterou jí už jednou kdysi řekl. Jeho pravá matka byla v devatenácti letech zavražděna ve svém vlastním bytě. „Tu vraždu nikdy nevyřešili. Po její smrti se mě pak ujali Markhamovi, ale to už víš.“

„A když si teď můžeš vybírat případy, tak to chceš znovu otevřít...“, uhodla Ellery. Pak se natáhla po jedné z těch hrůzostrašných fotek a chvíli si ji prohlížela. „Chápu to, Reede. Taky bych chtěla znát pravdu, ale... to všechno se stalo před víc než čtyřiceti lety.“

„To já přece vím,“ odsekl Reed chraptivě.

Ellery se na něj tázavě zahleděla, plná soucitu a pochopení. Přitom ale sama ještě nevěděla to nejhorší. „Říkals, že už jsi to jednou zkoušel, ale že všechny stopy už vychladly.“

Reedův otec ho s osudem jeho matky seznámil v den jeho osmnáctých narozenin. Když se pak později přidal k FBI, mohl do složky s případem nahlédnout. Tehdy mu celá věc ale připadala uzavřená, třebaže nejasně, a Reed usoudil, že s tím stejně nic neudělá. „Já vím, co jsem říkal.“

„Ale vždyť jsi měl dvacet let na to, abys to sám vyšetřil,“ pokračovala tiše Ellery. „Proč zrovna teď?“

Reed zaťal pěst a vydechl. „Protože jsem...“, na pár vteřin se odmlčel, „protože je možné, že ji zavraždil můj otec.“

Tvůj otec?“ vyhrkla Ellery zmateně. „Myslíš svého biologického otce? Tys zjistil, kdo to je?“

„Jo, zjistil.“ Reed přitakal. „Tak nějak se ukázalo, že jsem ho vlastně celou tu dobu znal.“

„Jak to myslíš?“

„Vzpomínáš si na ten malý DNA výzkum, který moje sestra prováděla vloni na Vánoce?“ Sklonil se a vytáhl svůj notebook.

Ellery přikývla. Jedna z Reedových sester se v rámci jakéhosi genealogického projektu, který měl být dárkem pro jejich otce, rozhodla, že by si všichni měli nechat udělat testy DNA. Přitom o to požádala i Reeda, ačkoliv dobře věděla, že je jako jediný adoptovaný, což Ellery připadalo jako zbytečně krutý vtip. Reed ale trval na tom, že jeho sestra to takhle nemyslela a že si dokonce dělala naděje na to, že možná mají nějakého společného předka, který by dokázal, že jsou všichni příbuzní. „Neříkal jsi náhodou, že se ti do toho moc nechce?“ namítla Ellery.

„Taky že nechtělo. Ani trochu. Když pak přišly výsledky, trvalo mi několik týdnů, než jsem se přinutil se na ně podívat. Nakonec jsem si řekl, že bude lepší vědět, jak to dopadlo. Myslel jsem si, že třeba zjistím něco, co budu moct říct Tule. Tak jsem se podíval.“ Natočil note-

book směrem k ní, aby viděla na obrazovku. Byla na ní spousta informací, čísel a sloupcových grafů. Její pozornost ale okamžitě zaujala tři jména: Kimberly, Suzanne a Lynette – Reedovy tři starší sestry. Vedle nich stálo: *Pravděpodobná shoda 99 %. Pravděpodobný vztah: polovičnický sourozenec.*

Ellery se naklonila blíž. „Nejsem si jistá, jestli tomu rozumím. Ten test dokazuje, že jsi jejich příbuzný?“

„Vypadá to tak,“ odpověděl Reed pochmurně. „Zdá se, že jsme sourozenci krví i okolnostmi. A protože jsem viděl dost rodinných fotek na to, abych věděl, že máma tehdy těhotná nebyla, musí ta společná polovina DNA pocházet od mého otce.“ Několika kliknutími našel obrázek virginského senátora Anguse Markhama, stárnoucího, ale stále šarmantního urostlého muže s bílými vlasy. „Seznam se s mým drahým tatínkem.“

Ellery se zadívala na obrázek, pak na Reeda a zase zpátky. „Cože? Jak...? Chci říct: vím jak, ale... Proč by tě adoptoval tvůj vlastní otec?“

„Protože evidentně nechtěl, aby se vědělo, že je můj otec.“ Reedův hlas nabral chladnější tón. „Viděla jsi přece fotky z místa činu, takže asi uhodneš proč. Co měl dělat? Říct, že to dítě je jeho? Že na výletě do Las Vegas zbouchl nějakou imigrantku? Co myslíš, že by na to asi tak řekla moje matka? Nebo jeho voliči?“

„Mohl ti říct pravdu. Dlužil ti to.“

„Ujal se mě,“ podotkl Reed temně. „Díky němu jsem nevyrostal u pěstounů. Nejspíš si myslel, že udělal dost. Navíc: vážně si myslíš, že by se mi mohl s něčím takovým svěřit? Zničilo by to celou naši rodinu.“

„Takže tvoje matka o tom taky nevěděla,“ uvědomila si Ellery. „Myslíš, že jí to někdy řekl?“

Reed si protřel obličej. „Nevím. Teď nevím nic. Připadá mi nemožné, že o tom věděla a celou tu dobu o tom mlčela. Táta byl odjakživa showman, ale ona ne. Možná si to jen nalhávám, třeba tomu prostě nechci věřit.“

Ellery natáhla ruku a téměř se ho dotkla. „Je mi to líto,“ povzdechla si. „Mrzí mě, že ti celou tu dobu lhal. Ale musel tě přece mít rád, musel tě chtít jako syna...,“ Elleryin hlas se pomalu vytratil. Její vlastní otec se na svou rodinu vykašlal, když jí bylo deset, a nikdy se nevrátil – ani když ji unesl a mučil Francis Coben, a dokonce ani když její bratr Daniel zemřel na leukémii. Ellery strávila celé týdny a měsíce čekáním u telefonu nebo u okna v naději, že si na ně John Hathaway přece jen vzpomene. Vymyslela si milion různých scénářů, které by vysvětlily, proč o ni její vlastní otec nemá zájem. Možná to byl tajný americký špion, který je musel opustit, aby je udržel v bezpečí. Nebo ho možná někdo unesl, nějaký šílenec, jako byl Coben. Když jí bylo patnáct, svěřila se se svými představami matce. Co když byl táta někde zavřený a potřeboval jejich pomoc? Neměly by se ho vydat hledat? Musela si ale vybrat špatný den, jeden z těch, kdy matka už od svítání vařila, prala a starala se o smrtelně nemocného Daniela, protože její odpověď byla netypicky upřímná a přímá: *Tvůj otec od nás odešel, protože chtěl jiný život. Bez nás. Kdyby chtěl, moc dobře ví, kde nás najít. My ho ale rozhodně hledat nebudeme. Nikdy.*

A tak se i stalo. Uběhlo patnáct let, ale její otec se stejně nikdy nevrátil. Před několika týdny ale obdržela Ellery dopis zaslaný policejním oddělením ve Woodbury se zpáteční adresou jistého Johna Hathawaye z Franklinu v Michiganu. Bez přečtení ho schovala do šuplíku. Když dospívala, uvěřila by snad jakékoli výmlu-

vě, která by ospravedlňovala jeho chování. Teď už ale dávno znala pravdu – jeho chování bylo neomluvitelné.

„A co ti na to řekl tvůj otec?“ zeptala se Reeda.

„Nic,“ přiznal a zamračil se na fotku svého otce na monitoru notebooku. „Ještě jsem mu to neřekl.“

„Cože?“ Ellery by výsledky nejradši vzala a vmetla mu je do tváře. „Vždyť máš důkaz! Tohle přece nemůže jen tak popřít.“

„Já vím, musel by se přiznat k otcovství, ale to je mi teď ukradené. Celý svůj život jsem si myslel, že ho znám – že znám sám sebe. Přitom to všechno byla jedná velká lež. Nechci nějaký pokřivený kousek pravdy. Chci vědět všechno. Jasně, můžu dokázat, že je to můj biologický otec, fajn. Já ale chci vědět, kým byl, když spával s mou matkou. Chci vědět, proč mi nikdy neřekl pravdu. A chci vědět...“ odmlčel se a ztěžka polkl, „chci vědět, jestli to mohl udělat on.“

Ellery stočila pohled k hrůzostrašným fotkám z místa činu. „Fakt si myslíš, že by toho byl schopný?“

„Nechci si to myslet,“ zakroutil hlavou Reed a dotkl se špičaté hrany jedné z fotografií. „Její vrah ji sedmadvacetkrát bodl. Bránila se. Pitva potvrdila čtená obranná zranění na ruce a na předloktí.“ Zvedl ruce, jako by si chránil obličej. „Ať už to byl kdokoliv, tak bodal a bodal, dokud už jen neležela na zemi v kaluži krve. Ale to mu nestačilo. Bodl ji potom ještě minimálně šestkrát a nůž nechal zaseknutý v jejím těle. A pak, jako by snad měl nějaký záchvat, popadl z poličky kovovou bustu koňské hlavy.“ Reed z kupy fotografií vytáhl jednu s kovovou koňskou hlavou. „A doslova jí rozmlátil obličej. On ji nechtěl jen zabít. On ji chtěl úplně zničit.“

Jeho slova v Ellery vyvolala podivně známou bolest.

Sama kdysi byla podobnou bezbrannou dívkou. Coben si liboval v mrzačení mladých žen. Živil se jejich strachem. Uřezával jim ruce a pak je jako odpad vyhazoval na ulici. Ellery se sice podařilo vyváznout živá a zdravá a s oběma rukama, ale její strach pořád patřil jejímu únosci a to nikdo nikdy nezmění. Zvedla pohled od fotografie. „Tvůj otec měl možná poměr,“ podotkla, „ale obyčejná aférka má pořád daleko do... něčeho takového.“

Reed natočil hlavu, takže se napůl ukrývala ve stínu. „To já vím. Ale nezapomeň, že se to stalo v roce 1975. V té době nikdo o takových vraždách nic moc nevěděl, ani o podobných vrazích. Moje práce ještě vůbec neexistovala. Když policajti na místě činu uviděli u dveří ty cennosti, bez většího přemýšlení to svalili na zloděje. Jenomže zloděj se chce jen nepozorovaně dostat dovnitř a s kořistí zase ven – nejde mu o souboj. Kdyby ho Camilla překvapila, zaútočil by na ni, jen pokud by mu bránila v útěku. Rozhodně by se nezdržoval a už vůbec by ji tolikrát nebodl. Nevzal by z police sochu a nerozbil by jí hlavu. Je to přece cizí osoba, které je úplně jedno, koho okrádá – chce jen rychle sebrat prachy a vypadnout. Člověk, co zabil Camillu, ji znal a nenáviděl.“

Oba se na chvíli odmlčeli, zatímco Ellery se to všechno stále pokoušela zpracovat. „A ty si myslíš, že ji tvůj otec nenáviděl?“ zeptala se tiše.

„Myslím... myslím si, že skrýval velmi nebezpečné tajemství a ona byla jediná, kdo o něm věděl. Uvažuj, měla na něj obrovskou páku. Navíc to byla svobodná matka, servírka, úplně bez peněz. Možná jí právě o ně šlo.“ Reedovi přes tvář přeběhl stín bolesti. Pevně zavřel oči. „Nechci tomu věřit, samozřejmě že ne. Ale moje zkušenost mi říká, že to může být pravda. Když někdo